

S hrepenenjem v življenje

V soboto so v Prešernovem gledališču premierno uprizorili Cankarjevo dramo Lepa Vida v režiji Mihe Nemca. Moči v hrepenenju je združil igralski ansambel treh gledališč.

IGOR KAVČIČ

Kranj – Lepa Vida je Cankarjeva zadnja in bržkone njegova največkrat uprizarjana drama. Lahko bi rekli, da v njej zajema velik del svojega siceršnjega literarnega opusa, v katerem se vedno znova pojavlja ideja ali pa motiv hrepenenja, naj bo to za vozom tekajoče Francke ali pa sanjarskih reformatorjev iz cukrarne, ljudi brez domovine, kot jih označuje pisatelj. Drama v treh dejanjih je koprodukcija treh gledališč, Prešernovega gledališča, **SNG Nova Gorica** in SSG Trst3. V Kranju smo si premiero ogledali v soboto, v Novi Gorici je bila včeraj, prihodnji petek pa bo na sporedu v Trstu.

Lepa Vida je eden literarno najbolj obdelanih likov v slovenski književnosti, Cankar pa je z njo oblikoval lik, ki brezdomcem tik pred smrtjo pooseblja objekt hrepenenja. V prvem dejanju štirje moški, bolni študent Poljanec (Blaž Setnikar), študent Dioniz (Matija Rupel), Mrva, zapit pisar (Blaž Valič) in delavec Damjan (Borut Veselko) – vsi brezdomci, v hiši hrepenenja (cukrarni) čakajo Lepo Vido (Majo Nemeč),

Ples, veselje, luči so prispodoba izpolnitve vseh hrepenenj pred smrtjo, so veliki finale Nemčeve Lepe Vide. / Foto: Urška Boljkovac

ki je odšla v paradiz. Ta se vrne, a le za trenutek, in odide s posestnikom Dolinarjem (Luka Cimprič). V drugem dejanju slednja ugotovljata, da je njuna ljubezen trpljenje, naj se osvobodi, mu naroča tudi dohtar (Aljoša Ternovšek), zato naj bi se Dolinar vrnil k prvi ljubezni Mileni (Alida Bevk), sama pa se spet vrne v hišo hrepenenja. V zadnjem dejanju je Poljanec na smrtni postelji. Poljanec v viziji ugleda paradiz in v njem svatbo Vide in Dioniza, kjer sta tudi Mrva in Damjan, in vse je polno luči, plesa in veselja. Poljanec potem umre, a ga krščanska Vidina mama (Dušanka Ristič)

pokriža in pospremi na 'lepšo pot', smrt je v tem primeru zanj odrešitev.

Predstava je zelo slikovita, lahko bi rekli tudi polna čustveno nabitih izjav ljudi, ki eden za drugim hrepenijo, bodisi da gre za ljudi s socialnega roba, ki si želijo boljšega življenja, bodisi za uspešnega podjetnika, ki išče resnično ljubezen. Igralci spretno krmarijo med hrepenenjem na eni in kruto resničnostjo na drugi strani ter pri tem sledijo režiserjevi viziji predstave. Ta sledi borbi za življenje, osnovna ideja predstave je prepoznavati živost, kaj se upira smrti in kaj je tisto, kar ubija. Scena,

oblikovala sta jo Niki Bonetti in Anamarija Cej, deluje konstruktivistično, kakršna je tudi pot hrepenenja do uresničitve, včasih težka, včasih jo akterji premagujejo z neznosno lahkostjo. Kostume je pretanjeno v skladu z osnovno idejo predstave oblikovala Bjanka Adžič Ursulov, pomemben element predstave pa je tudi glasba, ki so jo pripravili glasbeniki iz skupine Foltin. Pod njenim okriljem prepoznavamo tudi nekakšne sojenice ali Tisto, kot je zapisano v gledališkem listu – Tisto pa predstavljajo Primož Forte, Zvezdana Novaković in Tea Vidmar.